

întâlnirea

Stă în fața mea de câteva minute, nu am curaj să o ating încă. Nu ne-am văzut de două decenii, iar azi, absolut întâmplător, ne-am surprins în cafenea, ne-am urmărit câteva secunde ochii, ne-am recunoscut... am salutat-o, am invitat-o la masa mea. Amicul meu tocmai se ridicase să plece, își terminase cafeaua și apa. Acum că a văzut-o, ar mai fi stat să o cunoască, se vedea că era curios, dar era ciudată situația, el se ridicase să plece și el nu este genul care să revină asupra deciziilor luate – crede că îl fac să pară slab în fața celorlalți. Naiv, eu aș fi stat. Totuși cred că privirea mea i-a transmis mesajul potrivit, și-a luat geanta lui de IT-ist cu laptopul lui „fancy” și trotineta lui electrică parcată în fața cafenelei și a plecat. Ducă-se! Oricum nu a apreciat niciodată feminitatea naturii, a existenței lui neînsemnate, pentru el codul binar este o definiție strict masculină, acolo unde el vede reguli și proceduri eu văd undiri sinusoidale neregulate, valuri de emoții, zâmbete, râsete, drăgălășenie, feminitate, soluții fără de rezolvare, certuri, emoții, reproșuri, gâlceavă, toate construite pe un turn de frumusețe, gesturi și surâsuri. Cred că de asta îmi place să beau cafeaua cu el la prânz, el este tot ceea ce nu sunt eu, el mă echilibrează și mă ține pe linia de plutire, mă aduce la realitatea crudă a străzii unde chiar și cafeaua de pe masă are un preț. El reprezintă luxul, dar și obligația de cinci lei a ceșcuței de cafea. Cred că îi înțeleg abordarea și ancorarea în seriozitate și obligații onorate, dar refuz să defilez în numele valorilor sale. După cum spuneam, el mă ține pe linia de plutire, mă ajută să păstrez aparențele în fața celorlalți, el este prietenul meu. Dar gata, a plecat, ne vedem și mâine în pauza de prânz exact în același loc, la cafeneaua de pe străduța umbrită din centru. Mă întorc la diva mea. E tăcută, în afară de acel salut inițial nu a mai zis nimic. Doar stă și mă privește. Oare cât să fi trecut de atunci? Mă măsoară în continuare... Cine ar fi crezut? Chiar azi, când am și eu un respiro, să ne întâlnim

asa într-o cafenea pe nepusă masă? Probabil că așteaptă să-mi dau eu drumul, să-i povestesc despre eventuala soție, cei câțiva copii și cariera strălucită, pe care cel puțin teoretic ar trebui să o am. Eii... blonda mea dragă, nimic din toate acestea. Am rămas același, serios în principiu, dar nehotărât în chestiunile principale. Când ne-am despărțit noi doi, lucrurile erau adolescente, nu aveam aceste întrebări, dar cred că la asta se așteaptă, să o fac să înțeleagă că mie chiar îmi merge bine fără prezența ei, că sunt unul dintre acei norocoși care nu au avut nevoie de prezența ei divină pe unul dintre umeri. Și așa și este, o dată luată decizia, eu nu m-am mai uitat înapoi, am renunțat la unduirile ei blonde, dar și ale altora. O vreme am făcut obsesie pentru brunete. M-a ținut până am dat de prima roșcată din viața mea. Ea a fost cu totul și cu totul altceva, ea mi-a umplut sufletul de fericire, singurul moment din existența mea când chiar simțeam greutatea sufletului. Eram fericit! Greutatea asta nu era dată în sistemul metric cu care sunteți voi familiarizați, era unul bazat pe grade de fericire... și eu eram sus, la cel mai înalt nivel. Acolo m-a dus roșcata aia... și de acolo am căzut când mi-a dat drumul. M-am lovit rău, m-a durut, mi-a mutilat fizicul și sufletul. După toată experiența aia am rămas pustiit, fără orizont, purtam o grimasă stearpă, fără emoții, care m-ar fi calificat pentru orice post liber la Pompe Funebre. O vreme nu am vrut să mă mai implic în nimic mai serios, nu am reușit să rămân fidel nimănui, mereu schimbam, căutam, exploram, mereu eram nemulțumit, nu dădeam șanse relațiilor să se așeze, totul se baza pe consum și satisfacție rapidă. Erau acele relații nocturne care îmi livrau doza necesară de atenție asemenea unui narcoman înrăit. Am ajuns să urăsc mai tot ce gravita în jurul meu. Parcă nimic nu avea gust, nimeni nu îmi oferea savoare. A durat o vreme până să înțeleg că viața ține de momente mărunte de bucurie și fericire, că nu există acel grafic ascendent al fericirii la care visează toți. Acela este în reclamele pentru consumatori, dacă ai noroc înveți să te bucuri de

fiecare moment, surâs, rază a soarelui, prezență feminină și orice altceva îți încântă sufletul. Probabil că m-am maturizat...

- Mai stai?

- Dar tu nu ai plecat? Îl întreb pe amicul meu care se așezase deja pe scaunul pe care-l părăsise de câteva minute.

- Nu, mai stau! și își pune paharul pe masă.

- Păi cum? Nu aveai o ședință?

- Ba da, dar este mai important momentul acesta. Cred că pot să mai aștepte zece minute. Hai noroc!

V-am zis eu, el este prietenul meu care îmi este mereu aproape și mă susține chiar cu riscul de a mă surprinde câteodată. Întind mâna spre ea, îi șterg condensul de pe frunte, dau noroc și trag o gură bună de bere blondă. Este exact ca cea de acum douăzeci de ani de lângă liceu, poate mai bine îmbrăcată și cu o siluetă mai bine conturată, dar are același gust și savoare.

Cluj-Napoca, 2019

ALEXANDRU PATACHI

POVESTIRI
CU SI DESPRE
BERE

crizoteca

